

Kurt Vonnegut

ESMORZAR DE CAMPIONS
(O ADEU, DILLUNS TRIST!)

Amb dibuixos de l'autor

Traducció d'Irma Triginé

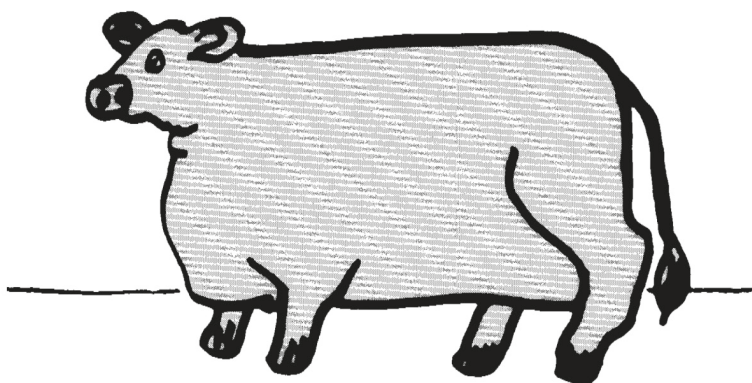

Ed. Males Herbes
2022

or

GOODBYE
BLUE
MONDAY!

1

Aquesta és la història de com dos homes blancs força vells, solitaris i escanyolits es van conèixer en un planeta que s'estava morint ràpidament.

Un dels homes era escriptor de ciència-ficció i es deia Kilgore Trout. En aquells moments era un ningú, i li semblava que la seva vida havia arribat al final. Però estava equivocat. Com a resultat d'aquella trobada es va convertir en un dels éssers humans més estimats i respectats de la història.

L'home amb qui es va trobar era representant de cotxes Pontiac i es deia Dwayne Hoover. En Dwayne Hoover estava a punt de tornar-se boig.

* * *

Escolteu això:

En Trout i en Hoover eren ciutadans dels Estats Units d'Amèrica, país que, per abreujar, tothom anomenava

Amèrica. El seu himne nacional era tot ell un seguit de ximpleries, igual que tantes altres coses que se suposava que s'havien de prendre seriosament:

*Oh, digueu, veieu amb la primera llum de l'alba
el que vam hissar amb tant orgull amb el darrer esclat
del sol ponent?*

*Les seves àmplies barres i les brillants estrelles entre
el perillós combat vam veure onejar valentes per sobre
les muralles.*

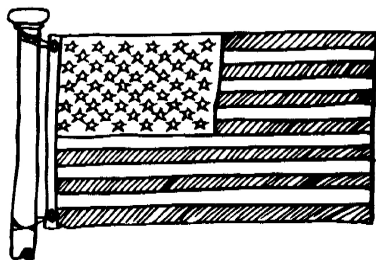
*La resplendor rogenca dels projectils, les bombes esclatant
en l'aire, demostren que a la nit la nostra bandera
encara hi era.*

*Oh, digueu, aquella bandera de barres i estrelles encara
oneja sobre la terra dels lliures i la pàtria dels valents?*

***

A l'univers hi havia un quadrilió de nacions, però l'única que tenia un himne nacional que consistia en bajanades esquitxades amb signes d'interrogació era la d'en Dwayne Hoover i en Kilgore Trout.

La seva bandera era així:

Una de les lleis de la seva nació, que cap altre país del planeta no havia aplicat a la seva bandera, deia el següent: «La bandera no s'ha d'inclinar davant cap persona ni cap cosa».

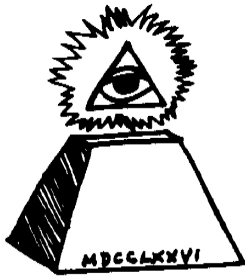
Inclinar la bandera era una forma de salutació cordial i respectuosa que consistia a fer baixar fins a terra la bandera fixada a un pal i després tornar-la a hissar.

* * *

El lema de la nació d'en Dwayne Hoover i en Kilgore Trout, formulat en una llengua que ja no parlava ningú, «*E pluribus unum*», significava 'de molts, un'.

La bandera que no es podia inclinar era preciosa, i l'himne i el lema que no s'entenia no haurien tingut gaire importància si no fos perquè molts ciutadans se sentien tan ignorats i enganyats i insultats que es pensaven que estaven en un país que no tocava, o fins i tot en un planeta que no tocava, que hi havia hagut un terrible error. Haurien pogut trobar una mica de consol si en alguna part del seu himne i del seu lema es mencionés la justícia o la germanor o l'esperança o la felicitat, si els donessin la benvinguda a la societat i als seus béns immobles.

Si decidien estudiar el seu paper moneda a la recerca d'elements que els proporcionessin pistes sobre com funcionava el seu país trobaven, entre moltes altres bestieses barroques, el dibuix d'una piràmide escapçada amb un ull brillant al damunt, com aquest:

Ni el president dels Estats Units sabia de què anava, tot allò. Era com si el país digués als seus ciutadans: «La força està en l'absurditat».

***

Bona part de l'absurditat era l'innocent resultat de la picardia dels pares fundadors de la nació d'en Dwayne Hoover i en Kilgore Trout. Els fundadors eren aristòcrates i el que volien era presumir de la seva educació inútil consistent en l'estudi de galimaties trets dels temps antics. Eren falsos poetes, també.

Però part de l'absurditat era dolenta, amagava grans crims. Per exemple, als Estats Units d'Amèrica els professors no paraven d'escriure la següent data a les pissarres, i demanaven als nens que la memoritzessin amb orgull i alegria:

1492

Els mestres explicaven als alumnes que aquella data corresponia a quan els éssers humans van descobrir el continent. En realitat, l'any 1492 el continent estava ple de milions d'éssers humans que ja vivien vides plenes i creatives. El 1492 va ser simplement l'any en què els pirates els van començar a enganyar i a saquejar i a matar.

Una altra bestiesa que s'explicava a les criatures era que al final els pirates van instaurar un govern que es va convertir en un model de llibertat per a tots els éssers humans de qualsevol país, una mena de torxa que il·luminava la resta de món. S'havien fet dibuixos i estàtues perquè els nens veiessin la torxa suposadament imaginària. Semblava un cucurutxo de gelat en flames. Era més o menys així:

En realitat, els pirates que més havien tingut a veure amb la creació del nou govern tenien esclaus humans. Feien servir les persones com si fossin màquines, i fins i tot quan l'esclavitud es va haver abolit, perquè era una cosa molt violenta, ells i els seus descendents van continuar pensant que les persones normals i corrents eren com màquines.

* * *

Els pirates eren blancs. Quan els pirates van arribar al continent, les persones que l'habitaven eren de color de coure. Quan l'esclavitud s'hi va introduir, els esclaus eren negres.

Tot depenia del color.

* * *

Els pirates van aconseguir arrabassar a tothom tot el que van voler, i això va ser perquè tenien els millors vaixells del món i eren més cruels que ningú, i perquè tenien pólvora, que era una mescla de nitrat de potassi, carbó i sofre. Calaven foc a aquella pols d'aparença inofensiva i a continuació es convertia violentament en una gran explosió. L'explosió feia volar pels aires, a una velocitat espantosa, projectils que sortien de tubs de metall. Els projectils foradaven amb molta facilitat carn i ossos, de manera que els pirates podien destrossar els cables, les manxes o les canonades de qualsevol ésser humà totes, fins i tot si estava lluny, molt lluny.

L'arma principal dels pirates era la capacitat que tenien per sorprendre tothom. Ningú no es podia arribar a imaginar fins on arribaven la seva crueltat i la seva cobdícia fins que ja era massa tard.

* * *

Quan en Dwayne Hoover i en Kilgore Trout es van conèixer, el seu país era el més ric i poderós de tot el planeta,

molt per sobre dels altres. Concentrava la major part d'aliments, minerals i maquinària i imposava la seva disciplina als altres països amenaçant-los de disparar grans míssils o de llançar-los al damunt objectes des d'avions.

La majoria dels altres països no tenien res de res. Molts ja no eren ni habitables. Hi havia massa gent i massa poc espai. Havien venut tot el que tenia algun valor i ja no tenien res per menjar, però tot i això la gent no parava de follar sense parar.

Les criatures es feien *follant*.

* * *

Moltes persones d'aquell planeta que estava fet una coca eren *comunistes*. Tenien una teoria que postulava que el que quedava del planeta s'havia de compartir de manera més o menys proporcional entre totes les persones, que per començar no havien dit mai que volien néixer en un planeta fet una coca. I mentrestant, no paraven d'arribar criatures i més criatures que donaven cops de peu i bramaven i demanaven llet a crits.

En alguns indrets, de fet, la gent s'intentava menjar el fang o llepar la grava mentre només uns quants metres més enllà continuaven naixent nens.

Etcètera.

* * *

El país d'en Dwayne Hoover i en Kilgore Trout, que encara tenia de tot i més, estava en contra del comunisme. Allà no eren partidaris que els terrícoles que tenien moltes

coses les compartissin amb els altres si no volien, i la majoria d'ells no volien.

O sigui que no les havien de compartir.

* * *

En teoria, als Estats Units tothom arplegava el que podia i s'ho quedava. Alguns nord-americans hi tenien la mà trencada i eren extraordinàriament rics. D'altres no tenien on caure morts.

Quan va conèixer en Kilgore Trout, en Dwayne Hoover era extraordinàriament ric. Un bon dia, mentre en Dwayne passava caminant, un home va xiuxiuejar a un amic: «Extraordinàriament ric».

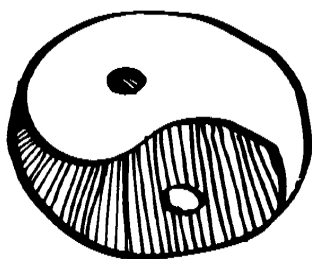
I això és el que tenia en Kilgore Trout en aquells moments: res de res.

En Kilgore Trout i en Dwayne Hoover es van conèixer a Midland City, el poble natal d'en Dwayne, la tardor de l'any 1972 durant un festival d'art.

Ja ho he dit abans: en Dwayne era representant de cotxes Pontiac i s'estava tornant boig.

Lògicament, la incipient bogeria d'en Dwayne tenia a veure amb les substàncies químiques. El seu cos fabricava determinades substàncies que li desequilibraven la ment. Però en Dwayne, com tots els bojós que comencen, també necessitava males idees perquè la seva bogeria adquirís forma i direcció.

Les substàncies químiques dolentes i les males idees eren el *yin* i el *yang* de la bogeria. El *yin* i el *yang* són els símbols xinesos de l'harmonia. Són més o menys així:

En Trout va ser qui va fer arribar les males idees a en Dwayne. En Trout pensava de si mateix no només que era inofensiu, sinó que també era invisible. El món li havia prestat tan poca atenció que es pensava que era mort.

Desitjava ser mort.

De la seva trobada amb en Dwayne, però, va aprendre que encara era prou viu per donar a un company humà idees que el transformarien en un monstre.

L'aspecte més important de les males idees que en Trout va inculcar a en Dwayne era que tots els habitants de la Terra eren robots, amb una única excepció: en Dwayne Hoover.

En Dwayne era, de totes les criatures de l'univers, l'única que pensava i sentia i es preocupava i feia plans, etcètera. Ningú no sabia què era el dolor. Ningú no podia decidir res. Tota la resta eren màquines completament automàtiques que tenien com a objectiu estimular en Dwayne. En Dwayne era una criatura nova que el creador de l'univers estava provant.

Només en Dwayne Hoover tenia voluntat pròpia.

* * *

En Trout no tenia cap esperança que la gent se'l cregués. Va escriure les seves males idees en una novel·la de ciència-ficció, i així va ser com en Dwayne les va arribar a conèixer. El llibre no només anava dirigit a en Dwayne. Quan el va escriure, en Trout no sabia ni que en Dwayne existia. El llibre anava dirigit a qualsevol persona que l'arribés a obrir. Simplement deia, fos qui fos qui l'obris: «Ei, saps què? Ets l'únic que tens voluntat pròpia. Què et sembla, això?». Etcètera.

Era un *tour de force*. Era un *jeu d'esprit*. Però per a la ment d'en Dwayne va ser verí.

* * *

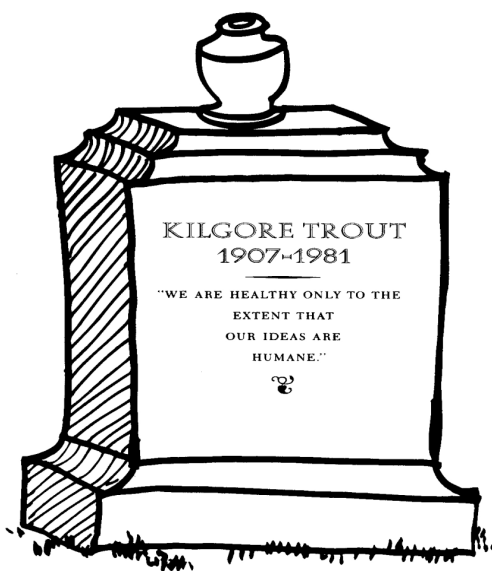
Quan en Trout es va adonar que fins i tot *ell* podia portar mal al món en forma de males idees es va quedar impressionadíssim. I quan es van emportar en Dwayne a un manicomi dins una camisa de força, en Trout es va convertir en un fanàtic de la importància de les idees com a causes i remeis de les malalties.

Però ningú no el volia escoltar. Era un home brut i vell enmig de la selva que cridava entre els arbres i la malesa: Les idees o la manca d'idees poden arribar a produir malalties!

* * *

En Kilgore Trout va ser un pioner en el camp de la salut mental. Va proposar les seves idees disfressades de ciència-ficció. Va morir l'any 1981, gairebé vint anys després que fes que en Dwayne Hoover es posés tan malalt.

En aquella època era un gran artista i un científic reconegut. L'Acadèmia Nord-americana de les Arts i les Ciències va fer aixecar un monument sobre les seves cendres. Gravada a la làpida hi van fer posar una citació de l'última novel·la que va escriure, la número dos-cents nou, que no va arribar a acabar mai perquè es va morir. El monument era més o menys així:

KILGORE TROUT 1907-1981

«La nostra salut depèn del grau d'humanitat
de les nostres idees»